

SIMOR ANDRÁS

A lélek is hajléktalan

VERSEK

BUDAPEST

Z-füzetek/46

**A sorozatot szerkeszti
SIMOR ANDRÁS**

Fedélterv és tipográfia

JORDÁN GUSZTÁV

© Simor András

A lélek is hajléktalan

*A lélek is hajléktalan,
kietlen, szeles útja van,
bandukol rajta céltalan,
fölötte jégmadár suhan.*

*Nézi a lélek, és odább
szökik, fehér halálon át
magát hajtja, nem a lovát,
botladozva halad tovább.*

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

Macskars poetica

Arra ébredek reggel,
versemen Mila seggel.

Ő ritkán ünnepélyes,
csak ha szarik, vagy éhes,

olyankor rám néz, nyávog,
utálja a világot.

Egyébként jókedvűen
heverész gömbölyűén.

Nem így a költő, sí-rí,
ha vidám, nem tud írni.

A nemzedék

Keresgélem a nemzedékem,
ez meghalt, az halálba ment,
por száll a vonulók nyomában,
a bugyrokig száll egyenest.

Nem-volt világunk összeomlott,
undokabb, mi helyette jött.

Társak nélkül, néhány kivert eb,
kiket hamar megfojt a köd.

Csillagoltó szurok-sötétben,
hol nincsen más, csak éjszaka,
nem-derengő holnaputánba
készül mindegyik egymaga.

Ez szitkozódva, az szelíden,
vonszolódó alig-csapat,
volt és van-hazugságok gyötrik
a lelküket, a lábukat,

így indulunk csönd-alagútba,
kísértet árnyékok között,
nincs-csillagunk kigyúl az égen,
vérzik az ága. Mind azt öt.

Genezis

Magány
szüremlik át az éjszakán.

A nap
fekete vásznakba akad.

Remény
nem pirkad az ég szegletén.

Kihal
az öngyilkos emberi faj.

A föld
néptelenül tovább pörög.

Talán
bugyogni kezd az óceán.

Lebeg
vize fölött az üzenet.

Halak
tátognak ember-szavakat.

Madár
roppant sziklák fölibe száll.

Verem
mélyén ébred az értelem.

A megint közelítő tél

Fáj fölkelni, tudod, már a tavasz se szép,
nincsen nyári időm, hajnali jó napom,
nem volt, nincs nekem itt semmi marasztaló,
minden rusnya seholba hull.

Ó, volt szárnyas idő, s hirtelen elrepült!
Minden csak jelenés: semmi az ég alatt.
Nem lesz már nekem itt több gyönyörű korom,
már én sem leszek itt soká.

Fáj ezt mondani, ám mást minek és kinek
mondjak, nincs akiért volna vidám szavam.
Nem lesz már nekem itt semmi vigaszt adó
s pusztul tegnapelőttöm is.

Ez történt: a jövő bimbaja elvirít,
nincs már szimfónia, s zöld lugasok között
nincsen nyári időm, hajnali jó napom,
minden rusnya seholba hull.

Újabb levéltöredék barátnémhoz

Ne kérdezd, barátném! mint töltöm időmet,
pedig elmondanám, ha tehetném, neked.
Béborult az élet vidám álorcája,
költő is, világ is elestvéledtenek.

Beteg a földgolyó, és nincs gyógyítója,
várja a haldoklót kegyetlen végezet,
kicsiny életemet tengetem-e, vagy sem,
nagyobb kérdésekre sincs igaz felelet.

Nézem az orgonát, megint tavaszt mímel,
virágait bontja az égi képzelet,
de az emlékezet repdező szárnyakkal
nem hozza vissza, mi örökre elveszett.

Életem képe ez. És a világé is.
Ne kérdezd hát tőlem, kedvem miben lelem,
nincs szebb lelki világ, és szent óra sincsen,
mióta, barátnőm, te nem lehetsz velem.

Gorbacsov

Életem egyetlen nagy terve ma teljesülőben,
mit rejt még a jövő, egyre megy énnekem az,
Szovjet nincs már, és unió sincs, ezt cselekedtem.
Hruscsov híre-porát ködbe borítja nevem.

Szegény cár

Minden oroszok cárja
országát nem találja,
ahová visszatérve
megint imádná népe,

s jönne a pátriárka,
tatárok dölyfös kánja,
szomorú muzsikocska,
és keresztel a pópa,

kozák, pogromra készen
nyargalászna merészen,
és fejük fölött újra,
a drága cár atyuska,

de jaj, széthullt a pakli,
nem lehet összerakni,
és sehol sincs az ország,
hogyan megülhesse trónját.

Ismét Majakovszkijt olvasva

Kik kérdeznek most, honnan
sustorog fű és virág,
mi él hamvakban, csontban,
mi épül bennük tovább,
mikor csak ők, a holtak
őrzik a múlt rohamát,
sírjuk se lesz maholnap,
oda a monda-világ,
de üzennek a voltak
füveken, hamvakon át,
míg rosszra jött a rosszabb,
és hullunk egyre alább,
ők konokul még szólnak,
védik a nép igazát,

pedig a nép leroskad,
már nem is védi magát,
hódol új hatalomnak,
lepkéből lesz rusnya báb –
mi él hamvakban, csontban,
mi épül bennük tovább,
kik kérdeznek most, honnan
sustorog fű és virág?

Elfutni volna jó

Érzem, de nem is bánom,
hogy nem csak odakint,
bent is készül halálom.

Ami odakint készül,
az ellen idebent
nem lelek menedékül

erős hitet, se eszmét.
Mintha égett mezőn
zsenge füvet keresnék.

A rosszra nemet mondok,
s nincs többé igenem.
Mint a bezárt bolondok,

élek a rettegésben,
elfutni volna jó,
de nem futok el mégsem.

Születésnapomon, József Attilával

Nem a múlt fáj énekem,
nem róla szól énekem,
silány
hiány,

kiszáradt, zörgő levél,
melyet megpöccint a szél
s hamar
avar

lesz belőle, jeltelen.
Mire vágytam, nincs velem,
szegény

legény

vagyok új urak között,
mióta undok ködöt
kever
ezer

pártvezér és honatya,
feszül rajtuk a gatyá,
a hont
kivont

kardjuk óvja ellenem,
ha nem vívok, elveszem,
toroz
a rossz,

méreg fröcsköl a patak
módra csorduló szavak
mögül
s megöl,

de nem adom életem,
lesz erőm megvédenem
magam
magam.

Brecht meggyalázott sírjáról

Az alatt fekvő
nem lepődne meg
a gyalázkodó felirat láttán.
Miért éppen az ő
sírját hagynák ki
a sírgyalázók?
Hiszen a szemükben megbélyegzett,
mert leleplezte
népellenes terveiket.
Áruló,
mert az árulók
titkait kifecsegte.
A büntetést tőlük megérdemli hát
holtában is,
van rá jó okuk.

Ők

Lehallgatjuk
a telefonodat,
hogy megtudjuk,
demokrata vagy-e.

Ha nem vagy
az,
megnézheted
magad.

Aláírást gyűjtünk
ellened
azoktól, akik ismernek,
és akik nem.

Aztán lehetlenné
teszünk
munkahelyeden
és munkahelyeden kívül.

Fontold meg hát,
érdemes-e,
nem demokratának
lenned.

Sorok a félelemről

A két gyerek
majd még sokáig emleget.

Rájuk mi vár?
Világra kattann most a zár.

A végtelen
gyilkolni készülő verem.

Csillag se ég,
elnémulnak a jós-igék.

Csönd s rettegés,
minden rémült homályba vész.

Még itt vagyok,
akár a megnemhalt halott.

Lélegzetem
fojtom vissza már szüntelen.

Gondolatom
végig már ritkán gondolom.

Megrezzenek,
mint csínytevésen ért gyerek.

Mi legbelül
fáj, vonásaimra kiül,

s ő van velem,
a szív-roppantó félelem.

Anakreoni

Ha bajaim tsutsulnak,
sohasem írok verset,
ezért nem keserédes
számban a szó, de inkább
cukortalan kaiének
ízéhez oly hasonló,
hogy olykor zacca is van,
máskor fanyar vagy csípős,
tehát a paprikához
illő viselkedéssel
marja az olvasónak
szemét, ínyét és orrát.
Vegyétek hát tanácsom,
ha víg énekre vágytok,
olyannál keressétek,
ki béketűrőbb dalnok,
és nem a körülmények
ellen fűszerzi versét.

De profundis

A mélységből kiáltok hozzád,
s tudom, nincsenek füleid
könyörgő szavamra, Uram!

Ha a bűnöket számon tartod,
tegnapiakat, maikat,
kicsoda marad meg ugyan?

Régen nincs nálad megbocsátás,
s én nem is tudlak félni már,
nagyobb félelem öl, Uram!

A lelkem se vár, mint az örök,
mióta örök nincsenek
s a reggel elnyelő kutam!

Nincs kegyelem, se szabadítás,
mégis hozzád kiáltok én,
innen, a mélységből, Uram!

Európa-temető

Szerb, albán öli egymást, bombák hullnak az égből,
bolydult, messzi vidékről jönnek az új menekültek,
fáradt, árva tömeggel zúdul ránk Oroszország,
puszta lesz egykor dús mezeinkből, búza se nő több.
Cinterem immár vén Európánk, bús temetőkert,
nem ház, csak temető, hol rongyos, gyáva halottak
szállnak baljós, éjjeli órán szárnyzuhogással,
kísértetnép, egykori élők, fájnak a földnek,
melybe feküdtek, nincs nyugovásuk, sem pihenésük.

Törvénytevők

A csillagot az égről
leparancsolják zordul,
ragyogását betiltják.

A szél is szélsőséges,
a tenger gyanúsan mély,
és egyfolytában teng-leng,

ki tudja, mit rejt mélye,
netán a kommunizmust,
mely ősvilági csöndben

új támadásra készül
a szárazföldek ellen.
Betiltják hát a tengert,

és halait kiirtják,
aztán a holdra mennek,
és betiltják a holdat,

a Marsot, a Szaturnuszt,
végül galaktikánkat,
majd legvégül az Istent.

Hiány-dal

Barátság-hiányt köhögök,
szerelem-hiányt krákogok,
úgy járok-kelek közietek,
mint hajdanvolt kiátkozott.

Mint hajdanvolt kiátkozott,
úgy járok-kelek közietek,
lábam alól kifut az út,
melyen sehováig megyek.

Gyorsan ritkúlnak napjaim,
levegő után tátogok:
barátság-hiányt köhögök,
szerelem-hiányt krákogok.

Szeptemberi elégia

Gesztenyék hullnak, ősz van megint,
az elmúlás szellője megint;
mászik a földön, elém gurul,
kukából szemét, földre borul,

léggyé válik most, messzerepül,
kerti tücsök lesz, rám hegedül;
tudjam, ő itt van, nem enged el,
lusta macskaként mellém hever.

Bárhová nézek, ott látom őt,
az egyszeriben megérkezőt,
mintha lenne, ki nem volt nekem,
legjobb barátom s szerelmesem.

Lépte után hí, vele megyek,
maga fölé ránt, övé legyek;
eltűnök benne váratlanul,
mint gesztenye, mely földre lehull.

Várod a kivégzést, a reggelt

A szerelemről könnyű szólni,

dicsérni haját, lenge léptét.
A szerelemnélküliségről
ritkábban beszélnek a versek.

A rád záruló éjszakában
kattan hiányának bilincse.
Mint elítélt a cellamélyben
várod a kivégzést, a reggelt.

Nincs ég, és nincsen fölkelő nap,
harmatban fürdő mező sincsen,
csak a hiány falai állnak,
csak a magány, a börtönudvar.

Ott jársz halálig, körbe-körbe,
lépted lesik a kandi örök,
szívedre becélzott puskáik
kísérik minden mozdulásod.

Ugyanarról

Ez a halál: amikor rád néz,
s szeme azt mondja: nem szeretlek.
Dolgaid összekeverednek,
és ragacsosak, mint a nádméz.

Ügy gondolod, meghalni ráérsz,
megállítanád még a percet.
De a konok órák ketyegnek,
időd mérik, akárhová mész.

Szeme azt mondja: nem szeretlek.
Dolgaid összekeverednek,
és ragacsosak, mint a nádméz.

Megállítanád még a percet.
De a konok órák ketyegnek.
Ez a halál: amikor rád néz.

Testamentum

Mióta vagyok búcsúzóban,
elmondom, miről alig szóltam,

csak sejtettem pár kósza rímmel,
s mint ki őszinteséget mímel,

úgy tettem, mintha szólnék róla,
pedig hallgattam évek óta

arról, hogy akit én szerettem,
talán sosem szeretett engem.

A vadat bekerítik

Világok szétesőben,
mint aki menekül,
futok a vak erdőben
egyedül, egyedül

a megásatlan síríg
végleg társatlanul,
a vadat bekerítik,
gonosz verembe hull,

álma madárként rebben,
nem védi senki se,
a roppant rengetegben
nincs többé senkije.

Nyomát benövi inda,
ellepi a csalit,
olyan az erdő, mintha
nem is járt volna itt.

A kőember

Holnap kőemberré dermedek,
elhagy engem az eleven vér,
lassan mindegy már, sors keze ver,
vagy elárul jó barát, testvér.

Nem segíthet többé szerelem,
nem óvhat meg többé barátság,
magam ellen kővé már leszek,
naponta huszonnégyszer árvább.

Elkövesednek eszmék, hitek,
rossz varázslat kötele himbál,
élek, de látszat az életem,
kőembernek élete immár.

Új alakban őrzöm a jövőt,
mementóként tegnapelőttből,
kő-ereimben vér, eleven,
holnaputánig nem dörömböl.

Európa felé

Honnét Rimbaud
messzeszökött

terelgetvén
vizet, ködöt,

oda készül
a rút sereg,

múzeumi
kísértetek

undok raja,
bankárcsapat

pénzen szállva,
mind oda tart,

gilisztahad
eső után,

döglött halak
a part fokán,

vad bögyök,
teheneket

szimatoló
rusnya legyek,

levéltetvek
virágokon,

ülnek aktán,
betűsoron,

a jövődön,
az életen,

amely már nem
nekünk terem.

A nép

Fagyoskodnak, munkára várnak,
és közben egymást lesik sandán.
Cigaretta a szájuk sarkán,
néha szemétben guberálnak.

Nekidőlnek a ház falának,
magukba roskadnak egy padkán.
Mosoly egyiknek sincs az arcán,
kivetettjei a hazának.

*Így látni a szegény jó népet,
így ont majd vért, majd verítéket,
sorsát eldöntik az urak.*

Éhezői a vak reménynek,
unják, utálják az egészszet,
magyar és nem magyar utat.

A reményről

A remény nem árucikk,
nem az a kérdés hát,
hogyan vehetem-e,
vagy nem vehetem meg.

A remény padon ül
hajléktalanul,
vagy kéregét
reménytelenül.

Földiekkel játszó
égi tünemény,
kit teremt magának
a boldogtalan.

Fohász

Utolsó, örült szerelem,
egyetlen, mi nekem maradt,
mialatt minden szétesik,
legalább te őrizd magad.

Hajótörött a tengeren,
iszonyatos cápák között,
utolsó, örült szerelem,
téged ne nyeljen el a köd.

Vihar dobálta szigetem,
te hazámmá lett földdarab,
mialatt minden szétesik,
egyetlen, mi nekem maradt.

Utolsó, örült szerelem,
téged ne nyeljen el a köd,
legalább te őrizd magad
iszonyatos cápák között.

Vörösmarty olvasásakor

Az ég
széttörött cserép.

A nap
méreg-sugarat

bocsát
ózon-lyukon át

a vén.
földre. Nincs remény,

amíg
a végső fajig

ki nem
vész a rusnya nem,

amely
bűnöket cipel

s magát
nem repíti át

oda,
hol halál pora

nem ül
ránk kegyetlenül.

Tompa-parafrazis

Testvért testvér, apát fiú elad...
Miért ne erről szóljon ajakad?

Vajda János virrasztása

„Itt a nagy halott előttünk,
kiterítve mereven.
A hideg, a téli éjben,
csillagoltó sötétségben
mi vagyunk még éberen.”

Bankárok és pénztőzsérek
rágódnak a csontokon.
Olcsó torra semmi költség,
„nem maradt ránk dús örökség”,
nincs számunkra irgalom.

Miniszterek, pártvezérek
mondják, elég volt a dal.
„Ami megholt, föl nem támad,
haszontalan minden bánat,
haj rá étel, dal, ital!

A nagy tenger éjszakába
ki-kinézünk olykoron.
Mert nem tudjuk, hány az óra,
hallgatunk a kakasszóra,
merengünk egy csillagon.”

Sáska- kaméleonhaddal
teli ország és határ.
Várunk, várunk, mégse pirkad,
„s amit látunk, az se csillag,
bolygó fény, vagy fénybogár.”

Csüggedt munkás vak reménnyel
a hazában ténfereg.
A híd alatt hál a másik,
hallgatja gyomra korgását,
utálja az ünnepet.

Szikkadt földre szemlesütve
szántóvető rá se néz,
fél a föld alatt a krumpli,
szeretne mélyebbre bújni,

hová nem jut el a vész.

Szörnyek táncolnak a torban,
nem mozdul a tetszhalott.
Kísértetek, gonosz rémek,
tegnapelőtti lidércek
falják föl a holnapot.

A dalt szánkban melengetjük,
nincsen helyünk odabenn.
„A hideg, a téli éjben,
csillagoltó sötétségben
mi vagyunk még éberen.

Álmodunk mi hihetlent,
el se merjük mondani.
A holt szeme félig nyitva,
hátha meg nem volna halva
s lehetne még valami...”

Tüzet őrző strófák

A tegnap füst volt, azt nem is őrzöm,
de nem felejttem tegnapelőttöm,
mikor a remény kigyúlt a földön.

Csillag vöröslött keleti égen.
Ma, mintha égett volna mesében,
vagy lángja sem volt, annyira régen.

Sok hazugokkal még feleselve,
tegnapelőttöm visszapcrelve
megyek immáron reménytelenbe.

Nincs ami onnan emide rántson,
se szerelmesem, se jó barátom,
két gyerekszem néz énrám is vádlón.

Nekik akarok mégis jövendőt,
nem rossz tegnapot, füstbe veszendőt,
de holnapután, érett esztendőt.

Őnekik mondom: szikra is voltam,
talán parázslók kicsinyég holtan.
Egyszer – remélem – tüzem még lobban.

Tettes rím

Minden tettünk indoklása:
igyekszünk az undok házba.

Európa szegény cselédit
gazdag bennlakók lenézik,

fintorognak fennkölt orral,
pucerájuk göncöt forral,

német doktor fürdőt rendel,
mosdik magyar, bolgár, lengyel,

vár a finnyás ház legalján,
hogy megtúrje francúz, tálján,

a göthössel hátrébb, hátha
elviszi a spanyol nátha,

megálljt parancsolnak kurtán,
ne jöjjön, orosz, se ukrán,

múltját – aki bejut végül –
ne mentse át menedékül.

A rendszerváltás haszna

A rendszerváltás nélkül
sohasem tudtuk volna meg
hogy A. mekkora hányadék
hogy B. mekkora ugyanaz
hogy C. milyen katolikus
hogy D. milyen zsidó
hogy E. mikor milyen
alfélnyaló
akár F.-től Z.-ig
a többiek.

Song

Ez főigazgató,
az munkanélküli,
tehetsége szerint
melyik, mire viszi.

Ez elveket felad,
annak csak elve van,
ez lakik hat szobát,
amaz hajléktalan.

Ez szín-változtató,
mint a kaméleon,
másik egy színt követ,
azért szúrják nyakon.

Tehetsége szerint
melyik, mire viszi,
ez főigazgató,
az munkanélküli.

Dal adóról

Itt mindenki fizet adót
aszerint, mit sorsa kirótt,
hideg-adót, éhkopp-adót.

Az eleven, a föld felett,
és a halott, a föld alatt,
fizet a halász, és kiket
kifog, fizetnek a halak.

Fizet a szél, mert fújni mer,
fizet a folyó, mert folyik,
fizet a csirke, mert kikel,
és fizet a tyúk, mert tojik.

Kezdjük hát elülről megint:
itt mindenki fizet adót
aszerint, mit sorsa kirótt,
élet-adót, halál-adót.

Szociofotó

Három tenyér
könyörög a metróban,
egy nagy és két kicsi.
Rongyon hever
három test a metróban,
egy nagy és két kicsi.
Jön Szent Mihály,
hármójukat gyöngéden

jobb világba viszi.

A szörnyek

Ezek a pofák
a Caprichókon
félelmetesek.

De hogy kerültek
ezek a pofák
a Caprichókról

miközénk, ide,
miért látom én
őket napra nap

törvényt hirdetni,
vagy nyilatkozni,
csavarni a szót,

jövőt Ígérni,
temetni múltat,
jelent gyilkolni,

megölni minket,
gyerekeinket,
unokáinkat;

Goya, a süket,
sem tudott náluk
undorítóbbat

festeni egykor,
metszeni rézbe,
és aláírni,

hogy szörnyeket szül
agyunknak álma,
de mégse ilyen

torz pofákat, mint
ezek, kik fennen
harsogják, hogy ők

menthetik csak meg
szegény hazánkat
a végromlástól.

A lélek is hajléktalan

A lélek is hajléktalan,
kietlen, szeles útja van,
bandukol rajta céltalan,
fölötte jégmadár suhan.

Nézi a lélek, és odább
szökik, fehér halálon át
magát hajtja, nem a lovát,
botladozva halad tovább.

Beteg világból távozóban

Beteg világból távozóban
inkább ketyeg szívem, mint dobban.
Az élethez úgy volna kedve,
ha boldogabb időt jelezne.

Mint por a finom szerkezetben,
fáradtság rakódik le bennem,
előle nincsen hová bújni,
nem tudom többé kialudni,

viszem magammal, vele élek,
gyakran félek, ritkán remélek,
inkább ketyeg szívem, mint dobban,
beteg világból távozóban.

Az utolsó lehellet

Az elmaradt ölelések
nem védenek a semmi ellen.
Az elmaradt csókok íze
nem áfonya, sem méz a számban.

Az elmaradt ölelések
a halál csontkezévé válnak.
Az elmaradt csókok íze
talán az utolsó lehelet.

Hazai leltár

Megjöttem. Ahogy ébredek,
mint pókkal fonala,
a rosszkedv fölébred velem,
együtt jöttünk haza.

Reggel hosszasan krárogok,
akárcsak azelőtt,
az életemhez tartozik,
hát hazahoztam őt.

Így vesznek körül dolgaim,
mint foglyot cellafal,
öt lépés oda-vissza, és
véget is ér hamar

a séta, de a gondolat
se száll fel, rab madár,
bukdácsol, és le-lebukik,
szél se emeli már,

halott minden, a délelőtt,
a dél, a délután,
jön a lidércnyomásos éj,
verítékes magány,

de folytatom, mert élni kell,
mint hálóját a pók,
tennivalóim fonalát
tovább szövöm. Vagyok.

A vers segít cipelni azt,
mit holnap ejtek el,
a holtat nem húzza a föld,
csak élőnek teher.

Egy szerkesztő följegyzése

Talán okosabb volna
a verssel üldögelni
összebújva egy kávéházi zugban ...
„Szívrohamot fogsz kapni” –
mondja kajánul
legjobb barátom.
Egy szerző,
hajnali hatkor:
„mégse és, hanem
s kerüljön a hetedik sorba ...”

Ez intrikál,
az konspirál,
amaz
mondатаi spirálján
függeszkeđve belémrűg
(ezt hálapénzűl kaptam).
Kékűlűk.
Szűdűlűk.
„A temetűsemre
senki se jűjűjűn.”
űgy rendelkezem
anno ...

Ui.
Hiányzik még az űvszűm,
s a fekete keret a lapban.

Levűl az eltűvozotthoz

Barűtnűm, isműt neked űrok innen,
mert űletemre műs kűvűncsi nincsen.

Ezt a futkosű, gyors szavű bolondot,
alig ismerik, akik kűzűtt forgok.

Vűlik harcosnak, tette kűszűlűnek,
te jűl tudod, hogy nem ő az erűsebb.

Ha volna gyűztes, magűt kűnyre kegyre
megadnű neki, nem csatűzna egyre,

de gyűztes nincsen, teszi hűt a dolgűt,
műg kűrűlűtte mocsokban az orszűg.

Lűtszatra olyan, mint ki sosem fűradt,
pedig szűvesen indulna utűnad.

Műsodik levűl, Arany szavait kűlcsűnvűve

Műr nem gondolok rűd űgy, mint kűt űven űt.
Fűlvette a holtak űvű pűncűlűzatűt.

Mostanűban műr nem beszélgetek veled,
csodűlűkozom ezen, hogyan tűrtűnhetett.

Az a *fél-őrülés* nem üzen már nekem,
volt-mondataidat hiába keresem,

ideát nincs jelen az odatúlra ért.
Nem vagy közénk való. Ha elmentél – ezért.

Az ég behunyta már szemét, fény sem ragyog.
Ez nem vigasztaló, és higgadt nem vagyok.

Nincsen gondolatom, *a jelenre hág*,
és *a jövőbe néz*, odahajtja lovát.

Nem is múltat velem *szelíd emlékezet*,
és meg nem áldhatom *a láthatatlan kezet*,

mert rá nem ismerek döbbenve rajzomon,
nincs itt erős vonás, *mit szellemujja von*,

de *fél-jóslat* helyett van teljes-pusztulás,
belém, élőbe mar a kasszandrai láz.

Barátjának, akivel hasonlóképpen érez ő maga is

*nehéz az én vasam, nehezek saruim,
szent hegy mászására rosszak sarkanyúim,
visszahúz a tegnap, igaz és hazug kín,
s kipotyog zsákomból néhány belébújt rím.*

Így vagyunk, barátom, lassan kiveszőben,
mint a téb-láb barom nagy határ mezőben,
meg-megáll, földre dül, nem találja ő sem
kedvét színehagyott, zörgő-sárga zöldben.

Nem a mi világunk, de nekünk is fonnyad,
nem a mi holnapunk, de nekünk se holnap,
egy biztos, e világ folyton-folyvást rosszabb,
bajok és bögölyök együtt sokasodnak.

Keressünk kis helyet magyar vers-írásra,
eszmék és vágyaknak újramondására,
mert nem a valóság s nem is égi mása,
de ösztönöz tovább mindkettő hiánya.

Ez éltető hiány tart életben minket,
hiánya reménynek és hiánya hitnek,
mialatt napjaink Styx folyóhoz visznek,
és vélünk viszik át kincünket, a Nincset.

Vedd hát leveletem, szegény kenyeres társ,
ki saját lelkeddel békétlenségben hálsz,
de mielőtt tőle véglegesen megválsz,
reménylem, engemet legalább te megvársz.

Megálló óra

Kérdik, miért írok a halálról.
Nem készülök vele találkozóra.
Ő a megálló óra,
mikor nem várod, csöndjével rádszól.

Éppen ezért most beszélek róla,
jó előre beszélek a halálról.
Nem várom ki, míg rámszól,
nem várom ki, míg megáll az óra.

Órája rossznak, reménytelennek,
mikor nincs idő szólni, se vitázni.
Nem akarom kivárni,
nem akarom látni a kegyetlent.

Mint gabona

Hideg szemű barátok,
nem gondolok tirátok,
elvisz a fene átok,
védőt egyet se látok.

Kietlen minden éjem,
keserves ébredésem,
se fokosom, se késem,
magamat alig védem.

Vagyok már készülőben,
mint gabona, dülőben,
vissza nem térülőben,
halálba szédülőben.

Halhatatlanság

Tátogva, harákolva, nyögve,

még egy utolsó átkot köpve,
undort zihálva rogyok földre.

Ez marad utánam a csendben,
tiltakozásom, tehetetlen
dühöm végsőkig lobban bennem,

és sebbé lesz, már be nem gyógyul,
könyörületet sosem koldul,
halhatatlan a halálon túl.

Anti-halál vers

Lám, a halálról szóló versek szép hadirendben
felsorakoznak, félsz nincs bennem már a haláltól.
Mind elmondtam róla, amit csak mondani tudtam.
Nem halok én meg, tán soha, versek védenek immár.

Tavaszi szonett

Kitavaszkodtunk megint,
érezik rigók s macskák,
s mindenféle csacskát
szimatolnak szíveink.

Az úristen letekint,
még magasról nézvést
akad némi szépség,
az öreg örvendezik.

De bomba robban itt lenn,
és bűnhődik az isten
fia hetediziglen.

A menekülő rámol,
szökik hazából, házból.
Gyilkos keresztfát ácsol.

Babitsra gondolva

Határainknál dülő
iszonyat készülődik
zsákmányoló lesben állva,

idebent gyülevész had
újabb koncot remélve
csalárdul hívogatja

a legrettentőbb rémet,
és olyan ez a város,
mintha Ninive volna.

Immár se Úr, se Jónás.
A költő szavát hallom,
hogy cinkos, aki néma.

Hamlet monológja

*Ó, Isten, Isten! mily unott, üres,
nyomasztó nékem e világi üzlet,
hol pénzhajhász udvarfiak között
útját a bosszú sehogysem találja,
pedig más úton én nem járhatok.
Hamletből király itt nem lesz soha,
torz lelkek uralkodnak mindenütt,
fél-emberek, pökhendi udvaroncok
miniszterkednek, bűzlik Dánia,
orrunk facsarja, míg fölfordulunk.
Mikor nem-lenni, csak ez itt a kérdés,
az eltűnés kellő pillanata,
mikor a lélek, a szabad madár,
ketrecéből, a testből kiszökik.
Erre vár Hamlet, de elébb a bosszú
keserves útján kell még járnia,
csak aztán szökhet innét messzire,
odatúlra, hol nincs világi üzlet,
üres, nyomasztó, néki nem való.*

1883. március 14.

„...Az emberiség alacsonyabb lett egy fejjel, még-hozzá a legjelentősebb fejjel, amellyel napjainkban rendelkezett. Szabad kezet kapnak a helyi nagyságok és a kis tehetségek, ha ugyan nem a szélhámósok. A végső győzelem továbbra is biztos, de a kerülő utak, az időleges és helyi eltévelyedések – amelyek amúgy is óhatatlanok – most még inkább megszorodnak majd. De hát át kell rágnunk magunkat rajtuk, mi másért vagyunk a világon? És a kurázsinkat azért még korántsem veszítjük el.”

(Engels Friedrich Albert Sorgénak)

„... át kell rágnunk magunkat rajtuk,
 mi másért vagyunk a világon?”
 De át tudjuk-e rágni magunkat
 ennyi csapdán, ennyi kerülő
 úton, ennyi halálon, vagy
 kurázsinkat elveszítve, gyáván
 megállunk, hátrálunk, eltűnünk,
 mintha nem is lettünk volna
 (nem is lennénk már) a világon,
 feladva magunkat, megtagadva
 halottainkat, akik életükbe
 haltak bele (lásd József Attila),
 és csak lézengeni fogunk
 semmi dolgok között halálig,
 emlegetve a múltat, a nincset,
 és mint aprópénzt félredobva
 a jövődőt, a semmit,
 hiszen az álom unokáink
 unokái utáni időkbe
 röppent el ebből a csillagtalan,
 legsötétebb, legrútabb éjszakából,
 éji-éjjel-éj ének-éjjeléből,
 hová zuhantunk, és amelynek
 csak mélye van, tovább zuhanni
 belé, akár fenekenincsen kútba,
 hová aláhullanak hitek, eszmék,
 voltak és vannak, élők és nem élők,
 csak hullunk egyre lejjebb,
 puffedt halottak közé, vízbefúltak
 közé, mindegyre lejjebb,
 miközben messziről, száztíz évnyi
 messziségből halljuk: „...a kurázsinkat
 azért még korántsem veszítjük el.”

Beszélgetés az árnyakkal

Bölcs árnyak, hova lett példa, remény, hova?
 Nincsen semmi vigasz, veszve ügy, és hitek
 örvénylőn csak alá hullanak egyre mind,
 mélyből mélybe, alá s alább.

Bolkonszkijt magas ég s rajta a fellegek
 nem hívják, odafent sincs vigasz, éltető,
 mint lent, hol csak a vér hull, csöpög szüntelen,
 s gyilkos háború út miránk.

Harcot már a nemes, manchai jó lovag
sem próbál, e csaták őneki nem valók,
győzzön Freston, a rossz, nem szegez ellene
lándzsát árva Quijote sem.

Harcot kezdeni most mégis, esélytelent?
Tőlük nyerve hitet, talmi vigaszt, reményt?
Mégis, mert a muszáj kezdeni kényszerít,
nem hagy elmenekülni, nem.

Indulj, mint a dicső, hajdani árnyasereg,
hívnek még a magas fellegek éltetőn,
várnak még a gonosz frestonok álltokul,
indulj, bár egyedül, tovább.

Végrendelet

Gyerekeimre gondolok,
félelmükből szól minden őszám,
félelmekben ma sincs hiány
e fehér halált szülő őszám.

Kívánok nekik jobb hazát,
és jobb hazában jobb jövőndőt,
éjjelre nyugodt álmokat,
azután hajnalt, földereingőt.

Készült 500 példányban

**Ez a
347
példány**

**ISBN 963 450 212 1
ISSN 0866 – 4420**

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

**930263 Tótfalusi Tannyomda, Budapest
Felelős vezető Nagy Lajos igazgató**

**Terjeszti a Könyvtárellátó Vállalat
Megvásárolható az V. Honvéd utca V. Mérleg utca 6.,**

**VI. Andrássy út 45., VII. Rákóczi út 14-16., XIII. Szent István körút 26.,
XIII. Váci út 19. szám alatti budapesti könyvesboltokban.**
